

tundmisi, ja naersiwad ja pilkasiwad peale Willemi, kes kõik wagufaste kannatas.

Nõnda naad jõudsiwad wiimaks ühe linna juure, kus laew tühjaks tehti ja jälle teise kaubaga täideti. Rippar niihästi, kui ka madrused olid kasukaupa ligi wõtnud, keda nüüd seal ära müüsid ja sel kombel mõni mees hea tüki raha teenis. Üksi Willemil waesel ei olnud midagi pakuda ja ei olnud temal sel kombel ei mingit lootust, kasu saada.

„Müü oma wana kohwi weski ära ehk saad poole kopiku!“ pilkas üks tema seltsilistest. — Teised naersid seepeale. Willem aga jäi mõtlema: „Kas ei wõiks katsed teha? Siin linnas nõuutakse wäga kanapoegi taga, ehk on m'ul õnn, neid muretseda.“ — Läks siis warjulise paika, seadis kohwi weski oma ette, ja ütles:

„Weski, weski teeruta,

Et kümme kanapoegi saan!“

Ennäh, tuliwadgi kümme kanapojakest wälja, rusika suurused ja kenad, et pane foolata nahka. Paari tunni pärast oli Willemil wiis rubla taskus.

Ja nii kaua, kui laew seal seisatas, müüs Willem kanapoegi ja kui hakkasid teele minema, oli wäene noormees rikkam, kui teised, sest tema raharõõmu oli saja rubla peale tõusnud, mis ometi puhas kasu oli. — Iga kord aga, kui kusagile määle läksiwad, soovis omale Willem otse seda, mis eest kõige parem lootis raha saawat ja oli aega mööda tubliks kaupmeheks hakanud. Keegi ärgu mõtelgu aga, et t'a seda ahnuse pärast tegi; ei, t'a süda oli ikka nii puhas, kui ennegi, waid t'a soovis omale 1000 rubla korjata, et siis ema juures kodu elades wõis tööl käia ja nõnda temale kelblikuks tugiks olla.

Aega mööda hakkas see teistel imelik näitama, et Willem, kel'l nende teades mitte koppikut hinge taga ep olnud, nii suurel mõedul kauples. Rippar isiaranis hakkas kõiki sugu mõtteid mõtlema oma madrusi kohta, katsus salaja tema üle waltwata ja nägi siis kaa kord, kuidas Willem enesele wana kohwi weski abiga südi paela saatis. Nüüd oli kiprel aru kääs. T'a pani tähele, mis teha